

Proloog

Vrijdag 20 september 1867

Het was nog warm voor eind september. Met haar knieën opgetrokken tot onder haar kin zat Caroline Milton op de trap van de veranda achter het huis van haar grootouders. Ze keek naar de bedrijvigheid in de boomgaard, terwijl ze op het uiteinde van haar ene vlecht sabbelde, een gewoonte die mama vreselijk vond. Caroline vond mama vreselijk.

Mama zou haar weghalen bij grootvader en grootmoeder vandaan, van de plek waaraan ze zo gehecht was. Het was niet eerlijk dat ze hier eerst jaren had gewoond en nu weer moest vertrekken. Ze was al bijna elf, ze wist zelf best wat ze wilde. En ze wilde niet hetzelfde als mama, die nu al dagenlang probeerde te vertellen dat Caroline zich anders moest gedragen. *Niet op blote voeten lopen, denk aan je houding, oefen je pianospel, wees beleefd tegen de nieuwe gouvernante.* Ze gaf nog meer opdrachten dan de voorman in grootvaders boomgaard, maar ze zei nooit ‘goed zo’ of ‘dat heb je netjes gedaan’.

Caroline zuchtte diep en richtte haar blik op de appelbomen, waarin plukkers hard aan het werk waren. Vorige maand waren de kersen geoogst. Grootvader zei dat het een goed jaar werd.

Boomgaard Clayton was een begrip in de wijde omgeving. Vanaf het moment dat Caroline met haar broertje Rett en haar zusje Ella bij haar grootouders was komen wonen, had ze de boomgaard fantastisch gevonden. Er viel altijd iets te zien of te beleven. Als er niet te veel arbeiders rondliepen, speelde ze tussen de grote appelbomen. Of ze deed er verstoppertje met Rett. Achter de bessenstruiken was een perfecte schuilplaats; daar vond hij haar nooit.

Als het wel druk was, zoals nu, mocht Caroline niet in de weg

lopen. Toch waren alle arbeiders aardig voor haar, de kleindochter van meneer Charles Clayton. Soms maakten ze een praatje met haar, of vertelden ze een grapje. Sommigen trokken speels aan één van haar donkere vlechtjes. Toen ze wat ouder werd, begon grootvader haar uit te leggen wat er in de boomgaard gebeurde. Waarom hij in de winter liet snoeien, voordat er nieuw blad verscheen, en waarom hij bijenkorven tussen de bomen plaatste. ‘Kijk eens hoeveel bloesem, Carrie. We krijgen veel appels dit jaar.’ Of: ‘De regen van deze week is goed voor de groei.’

Door die gesprekken voelde Caroline zich betrokken bij de boomgaard. Grootvader liet haar soms zelfs meehelpen en iedereen kende haar. Hier hoorde ze thuis en hier wilde ze blijven, ook al kwam het door die vreselijke burgeroorlog dat ze bij grootvader en grootmoeder was gaan wonen. De oorlog waarin papa zo veel geld had verdiend, en die mama juist hysterisch had gemaakt, zodat ze naar een kuuroord moest om beter te worden.

Die oorlog was nu al twee jaar voorbij. Natuurlijk was Caroline daar blij om, maar van haar had mama best in het kuuroord mogen blijven. En dat papa een prachtige, grote villa had gekocht aan een belangrijke straat in New York, kon haar ook niet schelen. Liever woonde ze hier, in de boomgaard van grootvader Clayton.

Achter Caroline kraakten de planken van de veranda. Ze voelde ze licht inzakken. Even later zat grootvader naast haar. ‘Niet zo verdrietig zijn, Carrie. Je zult het vast naar je zin hebben in New York.’

Ze keek naar hem op. ‘Komen grootmoeder en u naar de stad voor mijn elfde verjaardag?’

‘Wie weet, dat zouden we zomaar kunnen doen.’

Hij hield een slag om de arm, dat hoorde ze wel. Grootvader hield ook niet van de grote stad, net als zichzelf. Vooral niet van de regeltjes en de verplichtingen die bij het stadsleven hoorden. In de boomgaard was ze zo vrij als een vlinder. ‘Het is niet eerlijk, grootvader. Ik wil hier blijven wonen. Dat kan toch wel? Ik ben toch niet lastig geweest? Ik zal heel goed meehelpen en doen wat grootmoeder zegt. Ik ga met haar mee naar alle arbeidersgezinnen en ik zal heel veel spullen voor haar dragen.’

‘Je bent al een goede hulp voor haar, Carrie.’

Ze veegde over haar wang. ‘Maar waarom moet ik dan weg? En wat als mama weer ziek wordt?’

‘Ben je daar bang voor?’

Aarzelend knikte ze, terwijl ze probeerde niet te denken aan die dag van vijf jaar geleden, hoe hard mama had gegild en hoe wit haar wangen waren geweest.

‘Je moeder is helemaal beter, liefje. Het is geen oorlog meer en jullie zullen rustig in jullie eigen huis wonen.’

‘Het is nog rustiger voor haar als ik hier blijf.’ Een sprankje hoop sprong op.

‘Mijn lieve Carrie, grootmoeder en ik worden ouder. Het is beter voor jou om bij je ouders te zijn. Je krijgt vast veel nieuwe vrienden in de stad.’

‘Vast niet.’

‘Maar kijk nou wat je hier hebt. Die arbeiders zijn geen gezelschap voor een meisje zoals jij.’

‘Dat zegt u alleen maar omdat mama dat vindt. Ze zijn heel aardig.’

Carolines ogen dwaalden langs de bomen tot ze Sean vonden. Hij was het aardigst. En ook het knapst, maar dat durfde ze aan niemand te vertellen. Stel je voor! Ze zouden haar allemaal uitlachen en haar zusje Ella van zeven zou het direct verklikken aan haar ouders. Dan werd mama vast boos.

Maar hij was knap met zijn donkere haren, zijn chocoladebruine ogen en zijn vrolijke grijns. Sean zei nooit netjes ‘juffrouw Milton’ tegen haar, maar noemde haar ‘juffie’ en daarbij knipoogde hij naar haar, zodat haar hart een sprongetje maakte.

Grootvader boog zich naar haar toe. ‘Wat zou je ervan zeggen als ik hem volgend jaar voorman maak?’

‘Echt?’ Haar stem schoot omhoog en ze bloosde, omdat het zo duidelijk haar gevoelens liet zien. ‘Hij is nog best wel jong, hè? Nog niet eens twintig.’

‘Sean Mallory is vanaf het begin een goede werkracht geweest. Hij is sterk, hij weet van aanpakken en hij doet goed zijn best. Ik laat zijn vader in dat huisje bij het zuidelijke weiland wonen, wist

je dat? Pa Mallory heeft zijn krachten opgebruikt. Hij heeft het verdiend om nu een vredige oude dag te hebben.'

'Sean zegt dat hij op een dag terug wil naar Ierland, maar niet zolang zijn vader nog leeft.'

'Je hoort hem niet bij zijn voornaam te noemen, Carrie.' Grootvader lachte. 'Mallory was nog maar een kind toen hij met zijn ouders naar Amerika kwam, hij heeft een romantisch beeld van Ierland.'

Romantisch? Caroline durfde bijna geen adem te halen. Wat bedoelde grootvader daarmee? Dacht hij dat Sean belangstelling had voor een meisje?

'Maar het is goed om dromen te hebben,' ging grootvader verder. 'Dat geldt ook voor jou, kind.'

Ze fronste en draaide nadenkend aan haar vlecht. 'Ella heeft altijd enge dromen.' Als haar zusje angstig wakker werd, kroop ze bij Caroline in bed. Dan vielen ze samen weer in slaap. Zouden ze dat blijven doen als ze straks in de grote villa in New York woonden?

'Ik bedoel niet dat soort dromen, Carrie. Ik heb het over dromen voor de toekomst.' Grootvader legde een arm om haar schouders. 'Kijk eens naar de boomgaard. Ooit had ik de droom dat Boomgaard Charles Clayton de sappigste appels en het zoetste fruit van Michigan zou verkopen. Dat arbeiders uit de wijde omgeving hier werk zouden vinden en een eerlijk loon zouden krijgen.'

Caroline giechelde. 'Die droom is uitgekomen, grootvader! Iedereen praat over de boomgaard en zegt dat uw fruit het lekkerst is. En dat vind ik ook.'

'Zeker is die droom uitgekomen. Maar niet omdat het mij altijd voor de wind ging, hoor! Het was soms heel moeilijk. Er zijn jaren geweest dat we verlies leden. Mensen hebben mij voor gek verklaard dat ik het niet opgaf.'

'Waarom gaf u niet op?'

'Omdat een stem in mijn hart zei dat ik moest volharden.'

'Bedoelt u God?' In de jaren dat ze hier woonde, was Caroline eraan gewend geraakt dat haar grootouders veel over God en over Jezus spraken.

‘Inderdaad, dat was Gods stem. Hij heeft dromen en verlangens in ons hart gelegd, Carrie. Ook in jouw hart.’

‘O ja? Een andere droom dan in de boomgaard blijven?’

‘Dat kan ik niet zeggen, meisje. Je moet het zelf ontdekken, samen met God. Daarom is het belangrijk dat je leert op Hem te vertrouwen.’

Ernstig knikte Caroline. ‘Ik zal altijd blijven bidden, grootvader.’

‘Dat is goed, Carrie, dat is goed. Bid voor elke beslissing en laat God je leiden.’

Michigan, donderdag 3 februari 1876

Er was niets veranderd, maar toch leek de boomgaard anders dan toen ze acht jaar en enkele maanden geleden naar New York had moeten verhuizen. Grootvader was er niet meer. Caroline Milton liep nog eenmaal over de paden langs de appelbomen. Nu de werkdag voorbij was, hing er een treurige leegte tussen de jonge bomen en was het gemis extra scherp voelbaar.

Ze huiverde in haar rouwjapon van zwarte wol en crêpe. Het was dom om zo vroeg in het jaar geen mantel mee te nemen en ze wist nu al dat mama haar dat straks zou verwijten. Maar op dit moment was ze even alleen. Was ze even vrij. Even was het zoals vroeger, toen het niet uitmaakte of haar jurkje vies werd en of ze haar schoenen uitdeed, of haar haren wel netjes zaten en of ze de mensen correct aansprak.

De gedachte ontlokte haar een glimlach. Toegegeven, nu ze een jongedame van negentien was, zou grootvader ook niet overal mee ingestemd hebben, maar het was de toon die de muziek maakte.

Verderop bij de schuur was Sean Mallory nog bezig, als enige. Het leek Caroline nog vroeg om te snoeien, maar toch had hij die werkzaamheden al in gang gezet. Hij zou wel weten wat hij deed, redeneerde ze, anders had grootvader hem geen voorman gemaakt. En al helemaal geen beheerder zodra hij vijfentwintig werd.

Caroline zuchtte diep. Waarom had grootvader dan de boomgaard aan háár nagelaten? Vier maanden geleden was hij gestorven en werd zij de eigenaresse van een florerende fruitboomgaard van meerdere hectares vol appel- en kersenbomen, bessenstruiken, pruimen, peren en frambozen. Begreep hij niet hoe haar ouders daar tegenover stonden?

Bid voor elke beslissing. Het leek alsof ze grootvaders stem op deze plaats nog kon horen, maar ze had antwoorden nodig en die hoorde ze niet. Als ze haar hart volgde, behield ze de boomgaard. Iedere zomer sinds de verhuizing was ze er geweest en elk jaar had ze naar dat bezoek uitgekeken. Maar toen ze voorzichtig had geopperd dat ze zich in Michigan kon vestigen, was mama van kleur verschoten. In plaats van blij te zijn dat het huis van haar jeugd bewaard zou blijven, was ze tegen Caroline tekeergegaan, zodat zij niets durfde te zeggen over haar verdere plannen. Als mama weer zo'n aanval kreeg, wist ze nooit hoe erg het zou zijn.

Papa had zoals altijd de veilige weg gekozen en voorgesteld dat hij een geschikte koper zou zoeken. Nu was het bijna zover. De opbrengst van deze vruchtbare grond verhoogde slechts het belachelijk grote geldbedrag dat ze ook had geërfd.

En vandaag liep ze voor het laatst rond op de plek die haar het meest dierbaar was. Haar verhuizing naar New York had dat niet veranderd, evenmin als alle luxe in de prachtige villa. In New York had ze vriendinnen gekregen: Millicent Wallace, en Nancy Simpson die nu in Engeland woonde. Regelmatig was dat tweetal meegegaan naar Michigan om bij Carolines grootouders te logeren. Millicent en Nancy vonden de fruitmarkt interessant en liepen graag tussen de bomen in het zonnetje. Of ze schilderden de prachtige bloesem. Caroline dacht aan de aquarellen die ze in verschillende jaargetijden had gemaakt. Kersenbloesem, rijpe appels, rode en gouden bladeren, met rijp bedekte takken....

Natuurlijk bezocht ze met haar twee vriendinnen ook kennissen in de buurt en gingen ze naar het Eriemeer en de Niagarawatervallen, een indrukwekkende bezienswaardigheid. Het waren echter ook de rust en de gemoedelijkheid van deze omgeving die Caroline aanspraken. Hier hoefde ze niet de schijn op te houden of zich chiquer voor te doen dan ze was. Grootvader was zeer gerespecteerd en rijk, maar stond gewoon met beide benen op de grond. Hij hield van haar zoals ze was, hij probeerde haar niet te veranderen.

Dat probeerden Millicent en Nancy ook niet. Daarom waren zij ook zulke goede vriendinnen. Caroline dacht weleens dat zij haar beter kenden dan haar eigen moeder. Tweeëneenhalf jaar geleden

was grootmoeder in de zomer gestorven en haar beide vriendinnen hadden meegeleefd. Geen van beiden was verrast geweest dat Caroline na de begrafenis in Michigan bleef om haar grootvader bij te staan in de drukke oogsttijd. Mama was juist boos geweest en had beweerd dat Caroline een slechte dochter was om haar zo in de steek te laten. In de steek laten? Omdat ze de noodzakelijke fruitoogst voorrang gaf boven de uitnodiging voor een luxe diner? Gelukkig had ook papa die keer gezien dat grootvader haar het meest nodig had.

Ondanks de droefheid glimlachte Caroline bij de herinnering aan hun samenwerking. Ze was destijds nog maar zestien, maar samen met grootvader en Sean vormde ze een team. Ze voelde zich verbonden met hen. Nu waren alleen Sean en zij nog over. Op haar gemak slenterde ze naar hem toe.

‘Ben je nog aan het werk, Sean?’ Ze was hem altijd bij zijn voor- naam blijven noemen en sinds die zomer had grootvader niet meer geprotesteerd. Nog altijd benam hij haar de adem met zijn innemende lach.

‘Ik ben aan het opruimen.’ Met twee bijlen in zijn hand liep hij naar de gereedschapsschuur. ‘Daarna ga ik naar huis, juffie.’ Hij knipoogde.

Caroline voelde hoe ze bloosde en ergerde zich daaraan. Ze vermoedde dat Sean heel goed wist welk effect hij op haar had. Alle meisjes reageerden zo op zijn aanwezigheid en dat leek hij wel grappig te vinden. Hij had haar echter nooit geplaagd, was haar nooit uit de weg gegaan. Ze beschouwde hem als vriend. Daarom liep ze hem achterna de schuur in. ‘Sean? Ik hoop dat je het kunt vinden met de nieuwe eigenaar.’

‘Vast wel. En anders ga ik in een andere boomgaard werken.’

‘Je klinkt alsof het je om het even is.’

‘Dat is niet waar, juffie, en dat weet je best. Ik ben jouw grootvader dankbaar voor de kansen die hij mij heeft gegeven. Ik zal er alles aan doen om te zorgen dat zijn levenswerk wordt voortgezet.’

Caroline zuchtte en keek door de deuropening naar buiten. ‘Grootvader hield van de boomgaard met heel zijn hart.’

‘Dat deed hij zeker.’

‘Ik wilde dat ik zelf zijn werk kon overnemen, dat ik zelf de boomgaard kon leiden.’

‘Je zou een goede opvolger zijn, juffie. Net als hij geef je om de mensen... en om de bomen. Maar het is wel logisch dat je voor de verkoop hebt gekozen.’ Hij kwam dicht naast haar staan. Zijn nabijheid deed haar hart bonzen. Ze wenste dat hij zijn sterke arm om haar schouders zou slaan.

‘Toch heb ik het gevoel dat ik grootvader teleurstel. Dat hij andere verwachtingen van mij had.’ Iets doen voor de gemeenschap, haar erfenis zo besteden dat de mensen er baat bij hadden. Maar als jonge vrouw van negentien kon ze dat niet. ‘Eigenlijk heb ik altijd gedacht dat jij de boomgaard zou erven, Sean.’

‘Je grootvader heeft er met mij over gesproken,’ gaf hij toe. ‘Maar, Caroline, ik blijf hier niet voor altijd. Ooit ga ik terug naar mijn eigen land. Ik wil helpen om een eind te maken aan de onderdrukking van het Ierse volk. Dan ga ik daar mijn eigen boomgaard beginnen. Eentje waar rechtvaardige lonen worden betaald aan de arbeiders. Ik zal ze woonruimte verhuren tegen een redelijke prijs die ik niet elk jaar verhoog en...’

‘Vind je mijn grootvader onredelijk?’

‘Nee... nee, natuurlijk niet. Je grootvader is mijn voorbeeld, Caroline. Hij en niemand anders. Het gaat om de Engelsen, die Ierland overheersen. Aan die overheersing moet iets worden gedaan en daar ga ik iets aan doen.’ Ze hoorde het vuur in zijn woorden, de vastberadenheid. ‘Als ik nog een paar jaar blijf sparen...’

‘Een paar jaar?’

‘Nou, ik weet het niet precies... Het hangt er ook van af...’ Zijn stem stierf weg.

Caroline begreep hem echter wel. Het hing van zijn vader af. Vader en zoon Mallory woonden nog steeds samen in het huisje bij het zuidelijke weiland. Iedere ochtend tilde Sean zijn vader uit bed en zette hem in de stoel bij het raam. ’s Avonds deed hij het omgekeerde, nog voordat hij zijn eigen avondeten klaarmaakte. Ze slikte en glimlachte op een manier die hopelijk bemoedigend was. ‘Je vader zou trots op je zijn als je een eigen boomgaard zou beginnen.’

Hij haalde slechts zijn schouders op, zichtbaar slecht op zijn gemak door het compliment. 'Ik denk het.'

'Natuurlijk, Sean. Mijn grootvader was ook trots op je, heel trots. Hij zou willen dat je je hart volgt.' En hij zou Gods leiding benadrukken, maar ze vond het moeilijk om daar zekerheid over te hebben. Ze wenste dat ze grootvader nog één keer kon spreken, kon vragen welke weg ze moest gaan.

Een traan kriebelde over haar wang. Ze veegde hem vlug weg. Daarna haalde ze haar neus op, waarvan mama zou zeggen dat het heel ondamesachtig was. Maar dat was het nu juist. Hier in de boomgaard hoefde ze geen dame te zijn. Hier had ze als meisje tijdens de oorlog onschuldig en ontspannen rondgelopen en tussen de appelbomen gespeeld. Hier had ze opgekeken tegen haar grootvader en gedeeld in zijn trots. Hier voelde ze zich vrij.

Haar ene traan leek ook Sean te ontroeren, want hij snoof en zijn ogen werden nat. Beschaamd keerde hij zich van haar af, maar ze legde haar hand op zijn arm.

'Het geeft niets als je huilt, Sean. Ik weet dat grootvader bijzonder voor je was, dat je hem mist. Dat doe ik ook.' Snuffend leunde ze tegen de ruwe stof van zijn overhemd. Met een zucht sloeg hij zijn armen om haar heen. Ze kon de hardheid van zijn spieren voelen terwijl hij haar rug streelde.

'Je grootvader was zeker bijzonder. Hij was niet zoals andere rijke mensen.' Sean klonk een beetje hard. 'Hij kende zelfs de jongste loopjongen persoonlijk. En hij begreep dat ik mijn droom wil najagen, hij kon zich voorstellen hoeveel Ierland voor mij betekent en dat kan niet iedereen. Hij was heel speciaal, Caroline.'

Hij klonk alsof hij bijna weer ging huilen en nieuwsgierig keek ze naar hem op. Het voelde zo intiem dat hij haar roepnaam gebruikte, terwijl dat eigenlijk niet mocht. Helemaal nu hij zijn sterke armen om haar heen had geslagen.

Seans donkere ogen gleden over haar gezicht. Met de palm van zijn hand veegde hij de tranen van haar wangen. Ze had het gevoel dat ze iets moest zeggen om hem te troosten. 'Jij was ook speciaal voor hem, Sean.'

Opnieuw bestudeerden zijn ogen haar gezicht, alsof hij haar ge-

voelens wilde peilen. Zijn blik bleef rusten op haar lippen, en haar adem stokte. Sean knipperde met zijn ogen en leek haar te willen loslaten.

Vlug ging ze op haar tenen staan en drukte haar lippen op die van hem. Even voelde ze hem verstijven, maar toen trok hij haar stevig tegen zich aan. Zijn lippen bewogen zich over die van haar. Zacht en zoekend, maar tegelijkertijd vurig en vol passie. Zijn linkerhand gleed over haar rug omhoog naar haar nek, alsof hij bang was dat ze zich terug zou trekken. Caroline had helemaal niet die intentie. Ze leunde tegen hem aan, greep met haar handen zijn overhemd vast.

‘Wat gebeurt hier?’ De snerpemde stem van haar moeder liet een rilling over haar rug lopen.

Verschrikt deinsde ze terug. Ze zag hoe Sean probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. ‘Mama...’

‘Drong hij zich aan je op, Caroline?’

‘Natuurlijk niet, hij...’

‘Je bent op staande voet ontslagen, Mallory.’

Sean schraapte zijn keel en haalde zijn hand door zijn haar. Ze zag zijn vingers trillen. ‘Mevrouw Milton, ik...’

‘Geen smoesjes. Mijn vader had een hoge dunk van jou, Mallory. Hij heeft je veel vrijheden gegeven en nu blijkt dat je daar misbruik van maakt.’

Mama stond recht en statig voor hem. Haar strenge houding werd versterkt door haar zwarte rouwkleding. Ze richtte haar priemende blik op hem, de blik die Caroline altijd ineen deed krimpen en ervoor zorgde dat ze zich klein en nietig voelde. Met bonzend hart wachtte ze op de uitbarsting. Op de rode wangen, de felle ogen, de schelle stem. Als het heel erg was, kon mama flauwvallen, maar evengoed kon Caroline een klap verwachten.

Schuifelend deed ze een stapje achteruit. Ze voelde haar knieën knikken. *Ik moet iets zeggen.* Ze dacht koortsachtig na hoe ze Sean kon verdedigen, maar ze kon niets bedenken.

‘Ik ben trots op het vertrouwen dat meneer Clayton in mij had, mevrouw.’ Seans stem klonk schor, maar zijn schouders bleven recht, zijn hoofd geheven. Zijn ogen schoten naar Caroline. Zij wilde het liefst wegkruipen.

Mama's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Meneer Clayton zou zich omdraaien in zijn graf als hij wist dat je probeert zijn kleindochter te verleiden.'

'Mama...' Haar stem was niet meer dan een zacht piepje.

'Hou je hierbuiten, Caroline,' beet mama haar toe.

Natuurlijk wilde ze zeggen dat het niet Seans schuld was, dat *zij* hem als eerste had gekust. Maar ze wist zeker dat mama dan ziek zou worden. Haar aanvallen waren soms onvoorspelbaar, maar altijd onaangenaam. Het was een wonder dat ze nu nog geen inzinking had, maar Caroline was erg bang dat zij die alsnog zou veroorzaken.

'Ik eis dat je direct je spullen pakt, Mallory, en nog voor het donker van dit land af bent.'

Nu veranderde Seans houding. 'Maar mevrouw, ik moet voor mijn vader zorgen. Hij kan niet...'

'Hij kan tegelijk met jou vertrekken. Hij heeft al veel te lang dat huisje in beslag genomen en dat terwijl hij niet meer kan werken. Het is hoog tijd om plaats te maken voor iemand die iets oplevert. Je hebt toch een broer in New York?'

'Twee neven, mevrouw.'

'Goed zo. Zij kunnen je vader vast wel opvangen. Nou, schiet op.'

'Maar ik...' Aarzelend keek Sean Caroline aan. Zijn ogen smeekten. 'Zeg iets, je weet dat het niet is zoals zij denkt.'

'Denk je mijn dochter te kunnen commanderen waar ik bij sta?'

'Het spijt me,' fluisterde Caroline. 'Het spijt me echt, maar ik kan niet...'

'Ik wacht, Mallory.' Haar moeder hield voet bij stuk.

'Mevrouw, mijn vader overleeft dit niet. En... en ik kan nergens meer aan de slag als u mij zonder referentie wegstuurt.'

'Iemand die misbruik maakt van een onschuldig meisje dat om haar grootvader rouwt, verdient geen aanbeveling.'

Caroline rilde. Ze sloeg haar ogen neer voor Seans blik. Hij was even sprakeloos als zij.

'Daar is de deur, Mallory!'

Mama maakte de doorgang naar buiten vrij, zodat Sean de schuur uit kon lopen. Voordat hij ging, gleden zijn ogen van haar moeder

naar Caroline. Maar het smeulende vuur erin had nu niets meer met hartstocht te maken. Zijn blik was nu vol woede.

New York, donderdag 10 februari 1876

‘Ik heb heel goede herinneringen aan je grootvader,’ zei Millicent Wallace terwijl ze haar arm door die van Caroline haakte. ‘Je zult hem wel missen.’

Caroline keek naar de bomen om hen heen – de bomen van Central Park, niet die van de boomgaard – en zuchtte. Ze gebaarde naar haar rok, niet langer zwart, maar lila. ‘De zwaarste rouw is misschien voorbij, maar ik mis hem vreselijk,’ bekende ze, blij dat haar moeder en die van Millicent zo ver achter hen liepen dat ze het gesprek niet konden volgen. Mama was alleen maar blij dat ze geen zwart meer hoefde te dragen, maar bij Caroline overheerste het schuldgevoel om alles wat anders had moeten verlopen. De verkoop, Seans ontslag... Deze wandeling door Central Park was het eerste uitje dat ze sindsdien weer ondernam, op aandringen van haar vriendin. ‘Ik heb me altijd meer thuis gevoeld in de boomgaard dan in New York.’

‘Je wordt bedankt, zeg.’ Millicent trok haar arm los en stak haar neus in de lucht, maar er verscheen een lach om haar mond. ‘Ik dacht dat we vriendinnen waren!’

‘Dat zijn we ook, natuurlijk zijn we dat, Milly!’ benadrukte Caroline, ook al wist ze dat Millicent het niet meende. ‘Onze vriendschap is heel belangrijk voor me. Voor jou en Nancy zou ik alles doen.’

‘Nancy heeft nu een mooi landhuis in Engeland. Ze is een echte lady. We moeten het nu met zijn tweetjes redden.’

‘Dat lukt ons wel.’ Hun armen haakten opnieuw in elkaar en Caroline lachte tevreden. Hun vriendschap betekende inderdaad veel voor haar. Met Millicent deelde ze haar dromen, bij Millicent stortte ze haar hart uit.

Ze liepen langs de fontein en Caroline liet haar vingertoppen door het koele water glijden. Een anker was Millicent voor haar,

in de woelige wateren die mama veroorzaakte met haar zoektocht naar jongemannen van aanzien. Met haar drang om niet alleen tot de rijkste mensen, maar ook tot de voornaamste kringen te behoren. Maar hoeveel geld papa ook had verdiend, de elite van New York verwelkomde niet graag nieuwelingen.

‘Caroline Milton, ik zie wel wat je doet! En veeg je natte vingers niet aan je rok af!’

Bij het horen van de snerpemde stem van haar moeder verstijfden Carolines schouders. Vlug trok ze haar hand terug uit het water.

Millicent giechelde. ‘Ik denk dat ik wel snap waarom je je bij je grootouders beter thuis voelde.’

Caroline beet op haar onderlip en trok Millicent mee naar een zijpaadje met hogere begroeiing.

‘Meisjes!’ waarschuwde Carolines moeder, terwijl ze haar best deed twee nieuwsgierige Maltezer leeuwjes in bedwang te houden. Trixie en Dixie gingen altijd mee naar Central Park.

Caroline rolde met haar ogen. ‘Het is zo vermoeiend om altijd kritiek te horen. Mijn grootouders waardeerden tenminste wat ik deed en zagen echt wie ik ben.’

‘Jouw grootvader was ontzettend aardig. Ik heb me bij hem altijd welkom gevoeld.’

‘Dat was je ook! Hij vond het heerlijk als wij kwamen logeren.’ Caroline zuchtte. ‘De boomgaard was zijn levenswerk, wist je dat? Mijn grootvader heeft hem in zeer verwaarloosde staat gekocht voor een schijntje, maar de laatste jaren was de opbrengst geweldig. Hij heeft de laatste oogst nog net mogen meemaken. Het is zo’n prachtig gezicht als er volop geplukt wordt.’

‘Dat herinner ik me.’

‘De takken zijn zwaar van de gouden en rode appels, overal mensen...’

‘En hoe heette die knappe voorman ook al weer?’

Millicents toon was plagend, maar toch stakte Carolines adem. ‘Die... eh... ik denk dat je Sean Mallory bedoelt.’ Ze voelde weer zijn zachte lippen op haar mond, zijn krachtige handen op haar schouders. ‘Hij... eh... hij is...’

‘Waar hebben jullie het over?’ De stem van haar moeder klonk

eisend en haar ogen bevatten een dreigement. Trixie kefte luid en Dixie begon aan de zoom van Carolines rok te snuffelen.

‘Laat die meisjes toch een geheimpje hebben,’ suste mevrouw Wallace. ‘Het ging vast over een knappe jongen.’

Caroline voelde de hitte vanuit haar hals omhoogkruipen. Rond de ogen van mevrouw Wallace verschenen lachrimpeltjes. Ze plaagde alleen maar. Dat was het verschil. Mama had ook rimpeltjes, maar niet van het lachen. Mevrouw Wallace was altijd vriendelijk en zorgzaam, mama afgunstig en bezorgd. En heus, Caroline probeerde medelijden te hebben vanwege haar moeders zwakke zenuwen, maar soms wenste ze dat ze met Millicent kon ruilen. Ze wilde de enorme, luxe villa best inwisselen voor de ruime, maar standaard woning van rode bakstenen als ze ook van moeder kon ruilen.

‘Ik zei dat de voorman in de boomgaard van Carolines grootouders zo knap was,’ vertrouwde Millicent haar moeder toe.

Caroline durfde slechts een steelse blik op haar moeder te werpen, maar dat was genoeg om te zien hoe haar mond tot een rechte streep was vertrokken. Natuurlijk wist zij over wie het ging en waar het op uit was gelopen.

‘Nu snap ik waarom jullie daar zo graag logeerden,’ plaagde mevrouw Wallace.

O, dat maakte het nog erger. ‘Nee, hoor,’ ontkende Caroline vlug. ‘Dat heeft er niks mee te maken. We waren nog maar tieners en die man...’

‘Hou je mond, Caroline,’ snauwde mama. ‘De boomgaard is verkocht, dus laten we daar niet meer woorden aan vuil maken. We lopen nog tot aan dat bruggetje.’

Caroline knikte, maar de ontspannen sfeer die ze eerder had gevoeld, was weg. Ook Millicent moest het merken, want ze kneep kort in haar arm.

Caroline glimlachte dankbaar naar haar. Ze wachtten even op twee kinderen die in een bokkenkar voorbijreden. Pret, lachende ouders. Het leek zo eenvoudig. Hun gezin was nooit zo geweest. Nee, hun gezin was verre van eenvoudig doordat haar moeder er zo’n groot stempel op drukte. Ze kreeg er tranen van in haar ogen en keek vlug de andere kant op.